

گزارش کوتاه

میراث ۷۰۰ ساله لنگرود قربانی مرمت‌های غیر اصولی

■ بقعه آقا سیدحسین کیا که زمان بنایش به ۷۰۰ سال پیش می‌رسد، روزهای خوشی ندارد. این بنا که ۱۳ سال پیش با شماره ۲۰۴۵ در فهرست میراث ملی به ثبت رسید، تیغ تیز مرمت‌های غیراصولسی را بر پیکر خود احساس می‌کند.

بقعه آقا سیدحسین کیا در راسته ماهی فروشان و در جنب سماک کوچه در محله فشکالی در بافت قدیم شهر لنگرود قرار دارد. این بنا شامل اتاق حرم و ایوان‌های جانبی آن بوده که امروزه دورتادور ایوان‌ها با دیوار محصور شده و جز ایوان ورودی، ایوانی باقی نمانده است. آزاره دیوارهای حرم و ایوان‌ها نیز با کاشی‌کاری عصر ایلامی، صغوی و قاجار پوشیده شده است.

در‌های بقعه از قدمت زیادی برخوردارند و دارای کتیبه با آیات قرآنی و ادعیه هستند. اتاق حرم دارای گنبد و ضریح مشیک است. دورتادور دیوارهای ایوان منقوش به نگاره‌های مذهبی است که واقعه کربلا را حکایت می‌کنند. این اثر در تاریخ ۱۳۷۴/۴/۱۱ با شماره ثبت ۲۰۴۵ به‌عنوان یکی از آثار ملی ایران به ثبت رسیده است. احمد بر کاتی، متولی و مسوول هیات امنای بقعه آقا سیدحسین درخصوص تاریخ این بنا گفت: «این بنا به نام بقعه آقا سیدحسین کیاست، وی از فرزندان سیدعلی کیا و از نوادگان امام موسی کاظم(ع) بوده و شجره او به امام زین‌العابدین(ع) می‌رسد و این شجره نامه به صورت مکتوب در این بقعه موجود است.»

وی به وجود یک بنای قدیمی در محل بقعه آقا سیدحسین که قدمت آن به دوره ایلامی بازمی‌گردد اشاره کرد و گفت: «بنای اصلی این ساختمان قبل از آتش‌سوزی دارای قدمتی در حدود ۷۰۰ سال است و معماری همانند بناهای دوره ایلامی داشته است. پس از آتش‌سوزی شهر لنگرود، بنای جدیدی در این مکان ساخته شد که بنای آن حاج حسن از تجار استان گیلان بود. وی به همراه برادر خود علی، بقعه و مسجد آقا سیدحسین را بازسازی کردند.»

با استناد به این کتیبه موجود در بنا می‌توان گفت بنای مذکور در این تاریخ توسط شخصی به نام حاج حسن مرمت شده و امروزه نیز بخشی از آن توسط سازمان‌های بازسازی شده و به گفته بر کاتی این بازسازی‌ها شامل ترمیم بخشی از نقاشی‌های دیواری، سقف و کله شیری‌های این بنا می‌شود.

چهار سوی شمال، جنوب، شرق و غرب این ساختمان در گذشته باز بود و دورتادور آن ایوان قرار داشت ولی پس از سال ۱۳۴۰ برای فراهم آوردن آسایش زوار، دورتادور این بنا محدود و دیوار کشیده شد و فقط ایوان جنوبی آنکه ورودی بنا به شمار می‌رود حفظ شده است.

اصل بنا خشتی بوده و از کاهگل ساخته شده است درحالی که امروزه به دلیل بازسازی‌های غیر کارشناسانه تمام دیوارهای بنا با گچ پوشانده شده و گاه بسیاری از تزئینات این بنا همچون گچبری‌ها و آیینیه‌کاری‌های آن زیر این گچ‌ها زین رفته‌اند. به گفته بر کاتی برخی از این آیینیه‌کاری‌ها نیز به دلیل توسعه‌ای که در این بنا صورت گرفته از بین رفته‌اند.

بازسازی‌های غیر کارشناسانه به اینجا ختم نمی‌شود بلکه در بسیاری از بخش‌ها همچون سقف گنبدی شکل این بنا که درست بالای بقعه قرار دارد و زیر پام سفال‌پوش مسطور مانده است، شاهد هستیم با استفاده از رنگ روغن تمام آنچه که بویی از قدمت و تاریخ داشت پوشانده شده و دیگر اثری از طاق آجر، کاهگلی که این بنا با آن ساخته شده است، نیست درحالی که طاق نمای آن آجر کاری زیبایی داشته ولی امروز زیر گچ و رنگ روغن پوشیده شده است.

برخی از این آثار نیز به دلیل کنده‌کاری‌ها و یادگاری‌های بسیاری که روی آنها نوشته شده بود توسط گچ پوشیده شده‌اند. به گفته بر کاتی قرار است این بازسازی‌های غیر کارشناسانه که توسط هیات امنای که در گذشته متولی این بنا بوده‌اند انجام شده، توسط کارشناسان سازمان میراث فرهنگی تراشیده و احیا شود. در ایوان ورودی این بنا شاهد آرک‌های گچی هستیم که هیچ تناسبی با معماری بنای مذکور ندارند. البته پنجره‌هایی با شیشه‌های آفتابگیر حدود ۱۵ سال پیش در ضلع شرقی این بنا نصب شده‌اند که کمی به سنت نزدیک هستند هرچند با معماری بناهای استان گیلان نسنجی ندارند.

به گفته متولی بقعه، اطراف بنا با ستون‌های بسیار محکم از چوب آزاد درست شده است که دارای قدمتی در حدود ۲۰۰ سال هستند ولی امروزه، ستون‌های ایوان جنوبی با سنگ‌های مرمر پوشیده و ستون‌های داخلی بنا نیز در میان گچ پنهان شده‌اند و مرمت ستون‌های دیگر توسط چوب نرذ انجام شده است. کف بنا کاشی شده و در سقف ایوان ورودی نیز سنگ کار کرده‌اند این درحالی است که سقف داخلی بنا لمبه‌کوبی است و در آن از چوب‌های وا شن استفاده شده است.

بر کاتی یکی از دلایل بروز این مهم را عدم اهمیت سازمان میراث فرهنگی به این بنا عنوان کرد و گفت: سازمان میراث فرهنگی چند سالی است که نسبت به این بنا توجه نشان داده و در صدد مرمت این بنا برآمده است. به گفته بر کاتی، کله‌شیری‌هایی که در سقف بنا قرار دارند و دچار فرسودگی شده بودند توسط سازمان متولی بازسازی شده و نقاشی‌هایی که در ضلع شمالی بنا کشیده شده‌اند در حال بازسازی است.

قیمت این نقاشی‌ها به اواسط دوره قاجار به باز می‌گردد. خانواده بر کاتی ۱۳ نسل است که به عنوان متولی این بقعه فعالیت می‌کنند. وی به نقل از اجداد خود گفت: «این نقاشی‌ها قبل از آتش‌سوزی نیز بوده‌اند و بعد از آتش سوزی نیز توسط دو درویش مجدداً کشیده شده‌اند.»

منبع: CHN

وقتی در سال ۱۳۸۳ برای اولین بار خبر کشف چهارمین کاخ هخامنشی با نام «لیدوما» در منطقه نورآباد ممسنی رسانه‌ای شد، بسیاری تصور می‌کردند یک محوطه تاریخی بی‌تظیر دیگر در استان فارس به مقصد گردشگران داخلی و خارجی افزوده شده است، اما نه تنها این‌گونه نشد که لیدوما بعد از چهار مرحله کاوش همچنان زیر خاک مدفون است.

بسیاری از شهروندان نورآبادی بر این باور بودند که با کشف لیدوما بر رونق گردشگری شهرستان شازن افزوده خواهد شد، اما هر بار که باستان‌شناسان دانشگاه سیدنی استرالیا برای کار روی این محوطه باستانی به ایران آمدند پس از پایان کار و اتمام مهلت ویزا هنگام ترک ایران، لیدوما را برای محافظت بیشتر به زیر خاک باز می‌گردانند. حالا حدود یک سال از آخرین مرحله کاوش در لیدوما می‌گذرد و هیچ رخداد خاصی برای تغییر یا ساماندهی آن صورت نگرفته است. این در حالی است که بار فوق با تأمین بودجه و به کارگیری یگان حفاظتی عملیات باستان‌شناسی و پژوهشی در این منطقه آغاز شود.

فاز چهارم کاوش‌های باستان‌شناسی در کاخ لیدومای هخامنشی در نورآباد ممسنی آخرین مرحله کاوش روی این محوطه تاریخی بود، این فاز توسط گروهی از باستان‌شناسان دانشگاه سیدنی استرالیا به همراه یک هیات ایرانی انجام گرفت. با پایان دور چهارم کاوش در این کاخ هخامنشی که از ماه‌های پایانی سال ۸۸ آغاز شده بود بقایای کشف‌شده این کاخ برای چهارمین بار پیاپی پس از اولین سری کاوش به دلیل آنچه مسایل حفاظتی و امنیتی عنوان شده زیر خاک برگردانده شد. تیم کوشگران محوطه کاخ هخامنشی لیدوما در نورآباد ممسنی استان فارس هر سه‌ ساله پس از به پایان رسیدن مهلت ماندن خود در ایران و کار کاوش، قسمت‌های کشف‌شده را برای جلوگیری از تخریب و آسیب‌های احتمالی به زیر خاک باز می‌گردانند.

سرپرستی این تیم بر عهده پروفسور «دانیل پاتس» استاد باستان‌شناسی دانشگاه سیدنی استرالیااست که تاکنون چهار دوره کاوش را در این محوطه انجام داده است. به اساس قوانین، برای گروه‌های خارجی مشغول به کار در ایران ویزای دو ماهه صادر می‌شود و به همین دلیل نیز مدت زمان کار باستان‌شناسان استرالیایی دو ماه است و پس از پایان این زمان آنها مجبور به ترک ایران می‌شوند. بر اساس شواهد به دست آمده، کاخ هخامنشی لیدوما در نورآباد یکی از مقرهای حکومتی هخامنشیان در مسیر فارس به خوزستان بوده و باستان‌شناسان شباهت‌های زیادی میان این اثر با تخت‌جمشید به دست آورده بودند. بر همین اساس تیم باستان‌شناسی دانشگاه سیدنی که به سرپرستی دانیل پاتس به ایران آمده بود، از سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری کشور درخواست برپایی موزه‌ای در کنار این کاخ هخامنشی کرده بود تا به این ترتیب از آثاری که بیرون آورده شده حفاظت شود؛ درخواستی که تاکنون به آن توجه نشده است.

انگونه که حسن حبیبی‌فهلپانی، رییس سابق اداره میراث فرهنگی نورآباد ممسنی به شرق می‌گوید: «تاکنون همه بودجه کاوش‌های صورت‌گرفته‌ای که از سال ۱۳۸۵ در این محوطه انجام شده توسط دانشگاه سیدنی پرداخت شده و هیچ بودجه‌ای از سوی سازمان میراث فرهنگی و گردشگری کشور به این کار اختصاص نیافته است. اکنون نیز پس از پایان یافتن دور چهارم کاوش‌ها در لیدوما، بار دیگر بخش‌های عمدۀای از مناطق جدید کاوش‌شده در زیرخاک مدفون شده و برای محافظت از بخش‌های دیگر نیز با برپا کردن یک سایه‌بان، کار محافظت صورت می‌گیرد. علاوه بر این، سازمان میراث فرهنگی با گماشتن یک نگهبان در دو شیفت تلاش کرده از آسیب رساندن به این محوطه تاریخی جلوگیری کند.

استراحتگاه و کاخ هخامنشی نورآباد نیازمند اعتبار

«لیدوما» همچنان زیر خاک

صدرا محقق

عکس‌ها:فران

تحقیقات به دانشگاه شیکاگو آمریکا فرستاده شد، بر اساس مطالعات انجام شده از سوی پروفسور جورج کامرون و پروفسور هیکس بر این الواح مشخص شده ۱۳ شهر از شهرهای هخامنشی در منطقه ممسنی واقع شده بود، یکی از این شهرها لیدوماست. بیش از ۲۰سال بعد یک هیات باستان‌شناسی ژاپنی به ریاست «کیکیو آتارشی» و «دکتر هاوارچی» در سال ۱۳۳۸ لیدوما را مورد کاوش‌های باستان‌شناسی قرار دادندو بنای ساختمانی هخامنشی را در و مالکان این زمین را در پی داشته است، مخالفت‌هایی که چندین بنا را موجب درگیری‌هایی نیز شد. کشاورزان مالک این زمین هر ساله این زمین را با تراکتور و گاوآهن شخم زده و در آن گندم می‌کاشتند که با ممانعت از این کار آنها با در اختیار گرفتن وکیل اقدام به شکایت از سازمان میراث فرهنگی کرده‌اند.

رییس سابق میراث فرهنگی نورآباد ممسنی در این باره نیز می‌گوید: «پیش از بازنشته‌شدن، مشکل مالکان بومی را بارها به میراث فرهنگی استان فارس و کشور گزارش کرده و از آنها خواسته‌بودم که با اختصاص بودجه این اختلافات را رفع کنند که هیچ‌گاه به نتیجه نرسید. این در حالی است که حداکثر مبلغی که برای خرید زمین‌های محوطه کاخ لیدوما لازم است در حدود ۱۰۰ میلیون تومان است که با تأمین این مبلغ برای همیشه مشکلات موجود رفع خواهد شد. با خرید زمین این محوطه تاریخی و فنس کشی اطراف آن می‌توان اینجا را به یک موزه تاریخی تبدیل کرد که قطعاً با استقبال خوب مردم هم روبه‌رو خواهد شد. رییس

سابق اداره میراث فرهنگی نورآباد در ادامه با اشاره به درگیری کشاورزان محلی با تیم باستان‌شناسی و مسوولان شهرستان گفت: «یکبار این کشاورزان به دلیل همین اختلافات با دانیل پاتس و تیم همراهش درگیر شدند که این مساله موجب ناراحتی و نگرانی آنان شده بود.» در همین حال عبدالرضا مرادی نماینده مردم ممسنی در مجلس شورای اسلامی نیز در اظهار نظری از ناشناخته ماندن لیدوما به عنوان یک جاذبه تاریخی بسیار کهن و منحصر به فرد ابراز تأسف کرده بود.

لیدوما در الواح هخامنشی شیکاگو
اول باری که نام لیدوما مطرح شد، زمانی بود که در سال ۱۳۱۲ و ۱۳۱۶ در صفحه شمالی تخت جمشید حدود ۳۰هزار لوحه گلی پیدا شد، این الواح برای انجام

این محوطه چشم‌انداز وسیع و دیدگاهی نوین در ارتباط با مطالعات هخامنشی جنوب و جنوب غرب ایران طرح شد. این بنا از نظر ابعاد ساختمانی چهارمین بنای بزرگ هخامنشی پس از بناهای شوش، پاسارگاد و تخت جمشید (پارسه) است. در لیدوما بقایای یک کاخ کوچک هخامنشی یافت شده که کاخ سروان (سورون) نام گرفته است.

گفته می‌شود در نخستین مرحله سکونت بنایی با ستون‌های رفیع وجود داشته که ضخامت پایه ستون‌های آن بیش از یک متر است. سبک پایه ستون‌ها برابر سبک هنری به کار رفته در تخت جمشید است. از نظر ابعاد، این پایه ستون‌ها با پایه ستون‌های تالار صد ستون تخت جمشید قابل مقایسه است. پایه ستون مزین به گل‌های هشت پر (لوتوس) و شیارهای برگ نخلی شکل است. رنگ پایه ستون‌ها مشابه تخت جمشید به رنگ خاکستری است. به همین دلیل، با توجه به محدوده کاوش و یافته‌های به دست آمده به نظر می‌رسد در این محل بنایی ستون‌دار وجود داشته‌است. اما، وجود طرف‌های ارزشمند سنگی در این محوطه که با بهترین ظروف خزانه تخت جمشید و مورد استفاده عالی‌رتبه‌گان درباری برابری می‌کند، پرسش‌هایی برای کارکرد این محوطه مطرح می‌کند. آیا واقعاً بنا بر گرفته هروودت راه شاهی در این مسیر وجود داشته است؟

شباهت‌ها میان آثار کشف شده در لیدوما و کاخ‌های تخت جمشید مثال زدن است چه آنکه به گفته باستان‌شناسان آنچه‌در تخت جمشید به عنوان سبک هنری پارسی دیده می‌شود در لیدوما نیز وجود دارد و سبک کار کاملاً به بناهای تخت جمشید شباهت دارد. احتمال داده می‌شود این بنا هم‌زمان با تخت جمشید ساخته شده باشد. سبک گل‌های لوتوس و نوع تکنیکی که در پایه ستون‌ها به کار رفته به پایه ستون‌های قسمت جنوبی تخت جمشید شباهت دارد. اما ابعاد و اندازه‌ها با ابعاد پایه ستون‌های صد ستون تخت جمشید برابری می‌کند. نکته جالب آنکه این سبک شاید شبیه پایه ستون‌های تخت جمشید باشد اما در نهایت تفاوت‌هایی نیز دارد که آن را به لحاظ سبکی مختص به خود می‌کند.

هم استراحتگاه بین راهی هم شهر
در مقاله مشترکی که از سوی علیرضا عسکری، از پژوهشکده باستان‌شناسی و پروفسور دانیل توماس پاتس از دانشگاه سیدنی در رابطه با لیدوما منتشر شده است نوشته شده: «با توجه به شواهد باستان‌شناسی به دست آمده از این محوطه به نظر می‌رسد این مکان، محل نگهداری و به احتمال مرکز توزیع مواد غذایی منطقه در اطراف و پیرامون این محوطه بوده و نمایندگان یا نایبان پادشاه و نظاران در توزیع محصولات در این مکان از ظروف ارزشمند و ظروف استفاده می‌کردند و خرج و دخل بخشی از مواد مورد استفاده از یکی از همین راهما تأمین و ثبت و ضبط می‌شد.» حسن حبیبی فهلپانی محقق و مدیر سابق میراث فرهنگی ممسنی نیز در این‌باره می‌گوید: «از قسمت گردنه سروان تا قسمتی که شهر واقع شده فاصلهای تقریباً چهار کیلومتری است که این محدوده شهر بوده تا قسمت تل چغدا یا چکاد (به معنی قلّه) که وجود این آثار مبین وجود یک شهر بزرگ در زمان هخامنشیان است، که بعد از هخامنشیان از رونق قبلی آن کسته می‌شود و مجدداً در زمان اشکانیان رونق خود را باز می‌یابد و رونق خود را تا زمان اسلامی حفظ می‌کند. و نهایتاً وجود آتشفگاه، کتیبه‌ها، آثار خزانه، جداول صخره‌ای و گسترده‌گی بناها در اطراف و انکاف این محدوده وسیع یک شهر باستانی را به ما نشان می‌دهد که باید گفت ما با یک شهر وسیع و بزرگ روبه‌رو هستیم که هم یک استراحتگاه و شهر بین راهی و هم یک شهر والی‌نشین بوده است.»

خبر

چاقوی دسته ملبله ز نجان در یک قدمی فراموشی

■ مدیر عامل شرکت تعاونی مادر تخصصی صنایع‌دستی استان زنجان گفت: تنها یک صنعتگر تولیدکننده چاقوی دسته ملبله در استان زنجان فعالیت می‌کند که در صورت حمایت مالی توانایی برگزاری دوره‌های آموزشی را دارد. این مقام مسوول هزینه زنده نگه داشتن هنر این صنعتگر را بسیار کمتر از احیای آن دانست و یادآور شد: این شرکت پس از تعیین هزینه واقعی دوره‌های آموزشی توسط معاونت صنایع‌دستی زنجان آمادگی پذیرفتن بخش آموزش را دارد. او خاطرنشان کرد: هنرمندان با فعالیت زیر پوشش شرکت مذکور نیازی به حضور در نمایشگاه‌ها ندارند و از طریق هلدینگ صنایع‌دستی زنجان به معرفی و عرضه محصولات خود می‌پردازند.

تقویم سنگسری ۳ هزار ساله سمنان ثبت شد

■ شرق: تقویم سنگسری با سه هزار و ۴۰۰ سال قدمت به همراه شش اثر تاریخی و طبیعی استان سمنان در فهرست آثار ملی کشور به ثبت رسید. مدیرکل میراث‌فرهنگی، صنایع‌دستی و گردشگری استان سمنان گفت: در سومین جلسه شورای ثبت آثار ملی که در استان چهارمحال و بختیاری برگزار شد، تقویم سنگسری که دارای سه هزار و ۴۰۰ سال قدمت و متعلق به مردم سنگسر است، به ثبت رسید. او افزود: در این تقویم هر روز دارای یک نام و مراسم به‌خصوص است و این تقویم دارای ۳۶۰ روز و ۱۲ ماه ۳۰ روزه است و پنج روز آخر سال به عنوان پیتک (روزهای خدا) نام دارد. این مقام مسوول اظهار داشت: بر این اساس، آثار تاریخی از جمله محوطه تپه مایان دامغان، آب انبار احمدپناهی، گرمابه خوشنیشان سمنان، گرمابه آقابان میامی و آثار معنوی شامل مراسم طوط بندان دامغان و مراسم نخل‌گردانی شاه‌رود نیز در فهرست آثار ملی کشور ثبت شد. «یزدانی» درخصوص گرمابه آقابان میامی و خوشنیشان سمنان گفت: گرمابه آقابان میامی در بخش میامی شهرستان شاه‌رود واقع شده و قدمت آن به قرون متأخر اسلامی بر می‌گردد و گرمابه خوشنیشان سمنان در دوره تیموریان ساخته شده است.

ورود ۱۴ اثر استان مرکزی به فهرست میراث ملی

■ شرق: استان مرکزی در سومین همایش شورای‌عالی سیاست‌گذاری ثبت‌میراث‌فرهنگی کشور موفق به ثبت ۱۴ اثر در فهرست میراث ملی شد. مدیرکل میراث‌فرهنگی، صنایع‌دستی و گردشگری استان مرکزی با اعلام این خبر تصریح کرد: از مجموع ۱۴ پرونده ارائه شده به سومین همایش شورای‌عالی سیاست‌گذاری ثبت میراث‌فرهنگی ۱۱ پرونده مربوط به آثار غیرمنقول و سه پرونده نیز مربوط به میراث‌معنوی بود. «محمدحسین فراهانی» تصریح کرد: خوشبختانه تمامی آثار ارائه‌شده در این همایش موفق به دریافت شماره ثبت برای ورود به فهرست میراث ملی کشور شدند. او گفت: ۱۱ اثر غیرمنقول ثبت شده استان در فهرست میراث ملی شن و بنا و پنج تپه و محوطه تاریخی را شامل می‌شوند. «فراهانی» از «هنزل پدري دکتر حسايي»، «مسجد جامع ترخوران»، «برج قلعه ترخوران»، «حمام قلعهيه تفرش» و همچنین «حمام صفايي» و «هنزل قنبري» واقع در بافت تاریخی اراک به عنوان بناهای ثبت شده در فهرست میراث ملی نام برد. آثار ثبت شده در فهرست میراث معنوی نیز دو مراسم «وهاوو» خورهه محلات و «جنگه‌فزی» انجمن و همچنین «شخصیت معنوی کربلایی کاظم ساروقی» حافظ معجزه‌آسای قرآن کریم را شامل می‌شوند. او با بیان اینکه مراسم «جنگه‌فزی» انجمن زیرمجموعه آیین معنوی تعزیه به ثبت رسید، گفت: مرحوم کربلایی کاظم ساروقی نیز به صورت الحاق به اثر ثبتی امامزاده ۷۲ تن ساروقی ثبت ملی شد.

چشمه‌های آب گرم هرمزگان ساماندهی می‌شوند

■ میراث آریا: معاون سرمایه‌گذاری و طرح‌های استان هرمزگان از ساماندهی مجموعه آب‌گرم‌های این استان در سال‌جاری خبر داد. محمدعلی توحیدی‌نیا با اعلام این خبر افزود: از مهم‌ترین طرح‌هایی که امسال پیگیر آن هستیم و اقدامات اولیه آن در سال ۸۹ انجام شده، مطالعه و ساماندهی مجموعه آب‌گرم‌های استان است. او با اشاره به وجود تعداد زیادی چشمه آب‌گرم در استان هرمزگان گفت: به جز تعدادی از این آب‌گرم‌ها که از ظرفیت‌های خوب استان در حوزه گردشگری به شمار می‌روند هیچ‌یک از آنها ساماندهی نشده‌اند توحیدی‌نیا خاطر نشان کرد: این رو ساماندهی چشمه‌های آب‌گرم موجود در دستور کار اداره کل میراث‌فرهنگی استان قرار گرفت و هم‌اکنون مطالعات اولیه این طرح انجام شده است. معاون سرمایه‌گذاری و طرح‌های استان هرمزگان هدف از این اقدام را بهره‌گیری از آب‌گرم‌های موجود به عنوان یک فرصت سرمایه‌گذاری و جذب سرمایه‌گذار برای فراهم آوردن زیرساخت‌های گردشگری عنوان کرد. او با اشاره به وجود بیش از ۱۷ چشمه آب‌گرم در این استان گفت: بیشتر این چشمه‌ها در مناطق روستایی قرار دارند و برای سال‌جاری ساماندهی سه آب‌گرم استان در دستور کار قرار گرفته است. این مقام مسوول در اداره‌کل میراث‌فرهنگی استان هرمزگان خاطرنشان کرد: ساماندهی این آب‌گرم‌ها در محل اعتبارات دولتی و با مشارکت بخش خصوصی انجام می‌شود.